

Over een wit paard, een blauw masker en een schurk die floot.

door Cees Voort 28 oktober 2016

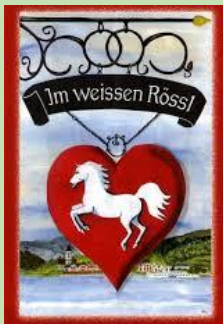

Im weissen Rössl! Waar hoor je dat nog?
Bij Thalia, dàt is waar! Heerlijk toch. Am
Wolfgang See!

Ik ken het al sinds mijn jeugd, alweer van
dat grammofontje van m'n oma, op een vijfenveertig-
toerenplaatje, met op de achterkant...jawel, *Maske in
Blau*.

Was toch best een mooi dingetje, strakke lijnen enzo. Wel een beetje duur. Nou ja,
wat wil je, Philips 1958, concurrentie was er nauwelijks. Ik had het al eens over
Brüderlein uit Die Fledermaus - maar oma's bescheiden collectie bevatte dus ook het
verhaal van dat hotelletje in Oostenrijk en dat van die

verleidelijke diva Sassa. De muziek van
Weissen Rössl ken ik dus al vele
decennia, maar de *Maxixe* herinner ik
me niet zo. Ik denk dat oma die wilde
Braziliaanse samba niet zo mooi vond
dus die mochten we dan niet tien keer
achter elkaar draaien zeker. Maar dat
logementje met het witte paardje, dat

vond ze prachtig, dus dat werd eindeloos herhaald. Mij doet de
Maxixe, zoals wij hem ten tonele brengen, een beetje denken aan de *Bohemian
Rhapsody* van Freddy Mercury. Heerlijk om te doen.

*****

Schurk, noemden wij hem, mijn broer en ik. Dat kwam denk ik door die ruige kop en
dat platte Zaanse of ietwat bargoense accent dat hij hanteerde. M'n broer had dat
pseudoniem bedacht en dat paste wel bij zijn uiterlijk. Wie weet wat een aardige man
het is, zei moeder dan. Ze was doopsgezind hè, niet echt praktiserend, maar toch. Wij
bleven hem een boef vinden maar pa kende 'm wel en zei ook dat hij de kwaadste niet
was.

Wij woonden aan de Tuinkade in Zaandijk. Aan de *even* kant. En vóór onze rij huizen
was een vrij brede sloot – het heette niet voor niets kade. Later zijn we verhuisd naar
de *oneven* kant maar daar was ons kamertje aan de achterkant, wel op het zuiden
maar niet aan de slootkant...

Al eerder had ik het al over *Het Slavenkoor* van Verdi. Ik krijg
er maar niet genoeg van, zo lijkt het wel. Ja, maar dan moeten
ze ook maar niet bedenken dat we dat nummer nu gaan doen
dit najaar, bij het zingen in de kerk. En we *blijven* in de kerk,
onder het zingen. Want dan zit er publiek, hopen we, mensen
die betaald hebben en ook nog de moeite hebben genomen om
te komen. Op die mensen moeten we zuinig zijn.

Hoe dan ook, mijn eerste herinnering aan dat meesterwerk van
Guiseppe V. moet ik met u delen, als het mag.

Het zal vermoedelijk niet in de zomer geweest zijn maar eerder op mooie dagen in oktober, misschien begin november, want Gerrit, dat was Schurk z'n echte naam, was een jager. Amateur. En een fluitier. Hij ging in het Westzijderveld, het uitgestrekte gebied van zompig laagveen ten westen van de Zaanstreek, dikwijls op eenden en hazen schieten. Vooral hazen waren geliefd in die tijd. En een mooi wild eendje, ook

nooit weg. Amateur, dat wel. Wat was zijn beroep? Ik weet het niet, en ik kan het niemand meer vragen.....

Fluitend roeide hij zijn oude jol door de nog rimpelloze sloot. Die sloot waar ik het net over had. Dan was het heel vroeg in de morgen, de zon was net op, en ergens in de verte hoorde je het piepen van roeiriemen, ja, die piepten altijd, steeds luider werd het, en dan het geluid van iemand die float. Schurk! riep mijn broer en meteen gingen we snel bij het raam van ons kleine gezamenlijke slaapkamertje staan om te kijken en ja hoor, daar gleed hij met ontspannen en geroutineerde slagen door de gladde sloot, terwijl hij in diepe beleving en met genietend opgeheven hoofd die prachtige melodie float. Het Slavenkoor. *Va, pensiero*. Achter hem golfde het water flink en op korte afstand van elkaar waren donkere plekken waar de spanen de modder van de bodem omhoog hadden gewoeld. Het schouw- en luisterspel duurde hooguit twee minuten, zo lang als het duurde om van brug naar brug te roeien. Onze kade lag tussen twee houten bruggen in, vóór de eerste brug was hij nog in een bocht en na de tweede brug was hij alweer uit zicht. Of hij het in de goede toonsoort float, dat weet ik natuurlijk niet, zeker niet na al die jaren... Het is in *Fis*, weet ik nu. Zes kruisen. Maar dat is voor dirigenten en musici. Het is niet zo héél belangrijk voor koorzangers. En voor de meeste mensen doet het er helemáál niet toe, dat weet een beetje koorzanger ook wel. Best kans dat Gerrit nog nooit van toonsoorten had gehoord. Maar hij float loepzuiver. Fluiten is zingen met de lippen. Net als zingen kun je het in elke denkbare toonsoort doen en van een goede fluitier klinkt het altijd prima. Van een *goede* fluitier. Let wel. Dat waren andere tijden. Nu maar weer *terug naar de onze*.

Het is zover. Ik mag meezingen in het Slavenkoor. De jongensdroom wordt waarheid. Onder het zingen sluit ik mijn ogen en dan zie ik die ouwe schurk weer in zijn jolletje door die sloot glijden. Met zijn dubbelloops binnen handbereik. In Bergen heb je De Rustende Jager. Maar in Zaanwijk hadden wij een Fluitende Jager. En da's ook niet gek.

Va, pensiero, sull'ali dorate –

Cantabile.

tutti sotto voce. . . .

